

Afghanistan, een paar jaar geleden. Ik ben in één van de grotere steden in het land. Via via kom ik in contact met een man die christen geworden is. Ik bezoek hem thuis en tot mijn verrassing is ook zijn vrouw christen. En niet

van het volgzaam soort, nee, persoonlijke, diepe overtuiging, een levend geloof, een echte relatie met een God die van hen houdt.

Gemeentegroei in Afghanistan

Tijdens mijn bezoek aan dit christenechtpaar kom ik aan de praat met de vader van de man, die al wat ouder begint te worden. Hij gaat bij ons zitten en begint te bidden, om daarna de bijbel open te slaan en een studie te houden. Ook hij? Ja, ook hij. En zijn vrouw. En nog twee andere volwassen zoons en hun vrouwen. En ook nog een paar vrienden van hen. Ze komen wekelijks bij elkaar om te bidden, de bijbel te bestuderen en elkaar aan te moedigen om de weg van Christus te volgen. Wauw, een hele groep.

Uitdelen

Ik loop met de man mee naar een andere kamer. Daar staat een oude computer en een printer. Er liggen stapels papier naast. Op mijn vraag wat dat is, zegt hij: "Bijbelstudiemateriaal en evangelisatiefolders, in het Dari en Pashto. Om uit te delen." Uitdelen? Aan wie dan? "Aan goede burens, vrienden en andere familieleden." Doen jullie dat zomaar? "Nou, niet zomaar. Voorzichtig, maar niet té. Gericht en vrijmoedig, maar niet al te openlijk. Maar ook niet mondjesmaat." En wat werkt dat uit? "Dat er bijna wekelijks iemand tot geloof komt!"

Gestage groei

Enneh, als ik vragen mag, zijn daar ook buitenlanders bij betrokken? Mensen die jullie helpen om te groeien, gemeentebouwers? Mensen die bijbelstudie met jullie doen? "Nee, al jaren niet meer, zegt hij, zonder enig spoor van trots in zijn stem. We doen het helemaal zelf. We ontwikkelen onze eigen materialen, we gebruiken onze eigen kanalen, we gebruiken onze eigen netwerken en we ontwikkelen onze eigen methodes om mensen te bereiken." Welke methodes zijn dat dan, vraag ik nog in mijn onnozelheid. "Allereerst ongelofelijk veel gebed. We komen bijna iedere dag bij elkaar om een uur te

bidden voor vrienden, collega's en familie. We getuigen heel nadrukkelijk door onze daden. In onze maatschappij zijn begrippen als eerlijkheid, trouw, transparantie, liefde en (echte) vreugde sterk afwijkend van het bijbelse patroon. We demonstreren koninkrijkswaarden. En dat leidt onherroepelijk tot reacties als: jullie zijn niet van deze wereld, jullie zijn geen echte Afghanen, jullie hebben iets wat wij in ons land nodig hebben. En dat biedt iedere keer openingen om (in woorden) te getuigen en iets uit te delen. Nogmaals: dat laatste voorzichtig, maar niet schromelijk. Rustig, maar niet angstig. En de groep van gelovigen groeit gestaag."

Weg van hoop

Ik word er stil van. Wat kan ik nog veel leren van deze man en van zijn familie. Wat kunnen wij als westerse christenen een voorbeeld nemen aan deze groep, die heel eenvoudig in praktijk brengt wat Christus ons leert. Een groep die bereid is om de prijs te betalen, desnoods de hoogste. Maar die het volgen van Christus en het bereiken van hun landgenoten als belangrijkste doel van hun leven hebben gesteld. En wat een zegen dat de kerk in Afghanistan groeit. Maar wat een lange weg nog te gaan. Gelukkig, een weg van hoop! Dit soort verhalen verwarmen mijn hart.

Laten we blijven bidden voor dit land, voor deze broeders en zusters. Gebed vermag veel. Ondanks dit verhaal zijn er veel werkers nodig in dit niet altijd gemakkelijke land. Ook hier geldt: de oogst is groot, maar arbeiders zijn er (te) weinig.

Denis van der Bijl
Directeur Interserve

